

Реферат на тему: "Тарас Мельничук"

Тарас Мельничук

Реферат

на тему:

"Тарас Мельничук"

Зелені смереки, стрімкі гірські потоки, краса Карпат співали йому колискової в мальовничих Уторопах на Косівщині, де народився поет 20 серпня 1939 року. Саме про цей край писав він:

Мене сонцем несе. Мене вишні несуть на руках білосніжних,
бо я схожий на радість, бо я схожий на сум,
бо я вічно шукаю ніжності.

Певно, я син калини, певно, я син, пшеничного колова??:

де б я не був — пізнаю Україну, мов кохану по голосу.

Мене люблять сади, мене люблять плуги?? і кедрини зеленокосі.

Це, напевне, тому, що я вмію з медвяного сіна метати стоги.

Це, напевне, тому, що я виріс під Косовом.

Після закінчення десятирічки працював редактором районної газети "Радянська Гуцульщина", далі — в Комі автономній республіці лісорубом, валовідбійником на Донбасі, служив в армії. В 1953 вступив до Чернівецького університету, з третього курсу іде на будівництво Криворізького гірничо-збагачувального комбінату, далі — тесля на будовах Красноярського краю. 1964 поновлюється в університеті, з якого через півтора року відраховують знову. Працює в редакціях районних газет Глибокої, Косова, Верховини. Заочно навчається в Літературному інституті. З 1972 по 1975 роки був несправедливо позбавлений волі. За що? А за те, що у своїх віршах став на захист української культури, мови, за те, що насмілювався висловити рішучий протест проти тотальної децїоналізації українського духу. Тюрми, концтабори, божевільні... "Світ. Як куля, пройшов крізь мої груди", — писав Тарас, линучи думкою на Україну.

На Україну дорога моя, на Україну —

Із усіх безнадій і надій.

Чи то в чорну, чи в ясну годину,

Бо там слово моє і мій дім.

Ось воно те святе, що живе в серці поета, перша дорога по-між росами, бо "мати моя — осяйна хлібородице — йде уранці по чистій, як ніжність росі", бо "сплять під росами України" косарі, яких війна скосила, бо "сяють роси і хлопці мантачать коси", бо "сяють роси — і співає колосся". Цей чистий світлий образ райдужно віддзеркалює світ в багатьох поезіях. Та "золоті годинники ромашок показують колючий дріт і жадова поета-вигнанця вільного втілення особистості вибухає гронами поетичних зразків неповторної національної експресії, щоб Україна зродила росяний світ своєї правди і краси у збірці "Князь роси". Саме після її публікації у 1991 році Тараса було прийнято

до Спілки письменників України. Глибокими переживаннями на межі життя і смерті ліричний герой в численних метафорах боронить давні звичаї і традиції, особливо етнічні. Він неухильно заглиблюється в минуле, передбачаючи нове народження світу. Ліричний герой зливається воєдино з природою. Ми бачимо чистий образ роси.

В цих горах я засипав комори неба зірками.

В цих горах я росу не ударив

І не зламав пасткою крил жодній птасі,

жодному звіру й людині

в цих горах на Україні.

Заради матері-Вітчизни поет не шкодував свого життя, приніс себе у жертву за неї.

Немає серця — лиш осердя осталося в грудях,

де кубло звив ненаситець.

Серце ж — ствердло.

А серце — мертве, й сонце — вмерло.

І в вінку терновому чоло.

І не скажи: "Нещасна доле!"

Той, хто загриб тебе, зборов — не зжадиться.

Він добре знає, і що то мова, й що Чорнобиль

й що вільним стати може обрій,

лише умочений у кров.

Збірка "Князь роси" — це образне мислення поета строем нашого народу, усім образним комплексом народної культури з її народнопоетичним ладом пісенного самовираження, з її кольорами, символами. Журавлиний ключ вічності, золота зоря волі України, туга за прожитим, але не каяття звучать у вірші "Знов цвіте червона журавлина..."

Знов цвіте червона журавлина,

І журавка кличе журавля,

А я сина кличу, кличу сина

Кличу сина в золоті поля.

У 1991 збірка "Князь роси" була удостоєна Державної премії ім.Тараса Григоровича Шевченка.

Понад 20 років був ув'язнений і перебував під недоступним спецзамком рукопис книги Тараса Мельничука "Чага". Визволення його з неволі — це немов дивовижне повернення з майбуття. Тяжко хворий поет побачив її, доторкнувся до її свіжих сторінок. Це був останній дарунок долі, а для нас — це цілющий бальзам для душі.

Пішов поет у вічність, згорів. Та не погас. Мов туго натягнута струна яворової скрипки, мелодійно дзвенить його слово:

У пісні перейду, переквітну у звуки,

Що не встигну дожити. — Пісне, ти доживи,

Дай тополям пташат на вкрайнії руки,

Дай синів Україні в день грядущий, новий,

Хай розмножиться рід мій нескутий у корені,

На літа, на століття, на вічні віки.

Дай синам не забути чиї то підкови

На поріг колиновий їм прибили батьки.

У с.Уторопи Косівського району на горі, далеко від людських осель височіє цегляна новобудова. То хата, яку зводили для Тараса Мельничука , але в якій так і не судилося жити й творити. А поряд згарище старої хати, разом з котрою згоріли численні рукописи поета. Останньою волею Тараса було прохання поховати його на рідному обійсті. І спочиває Князь роси на уторопській горі, у долині видно село, в далі, куди сягне око — синіють лісами і біліють снігами величні хребти Карпат.